

2005-07-01

จุฬาริชาต ยันทิกจากห้องเฮอร์

สุชิน ประสงค์ยัณทิด

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree>

Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

ประสงค์ยัณทิด, สุชิน (2005) "จุฬาริชาต ยันทิกจากห้องเฮอร์," *Jamjuree Journal*: Vol. 7: Iss. 2, Article 11.

DOI: 10.58837/CHULA.JAMJUREE.7.2.10

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree/vol7/iss2/11>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Jamjuree Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

บันทึกจากห้องเชียร์

ผมได้รับจดหมายขอให้ส่งข้อเขียนลงในนิตยสารจามจุรีฉบับที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้ ด้วยเวลาอันจำกัดทำให้ผมมานั่งนึกนอนนึกว่าจะเขียนเรื่องอะไรดี ให้เป็นวิชาการมากก็คงจะไม่ทัน จะให้วิเคราะห์เรื่องอะไรสักอย่างก็คงจะไม่ไหว นึกไปนึกมาก็มาจบลงที่สิ่งที่ตัวเองถนัดและเคยทำมาก่อนนั่นคือห้องเชียร์

ใช่ครับ ผมกำลังจะเขียนเรื่องห้องเชียร์ ห้องที่นิสิตจุฬาทุกคนรู้จักกันดี ไม่ว่าจะได้อยู่เกี่ยวกับมันมากน้อยเพียงใด นิสิตจุฬาทุกคนต้องรู้จักห้องเชียร์

ความที่ทุกคนรู้จักนี้แหละ ทำให้มันเป็นเรื่องที่น่าจะเขียนง่ายหน่อย แต่เอาเข้าจริงก็ไม่ง่ายสักนิดเดียว เพราะถึงทุกคนจะรู้จักห้องเชียร์ แต่ห้องเชียร์ที่แต่ละคนรู้จักนี้ดี ไม่เหมือนกันเลยสักนิด

ความ “เหมือน” ที่ว่าคือในเรื่องของความรู้สึกสมัยผมอยู่ปี 1 ผมคิดว่าห้องเชียร์เบา-สบายมาก เข้าได้ไม่มีพิษภัยอะไรถ้าไม่คิดว่าประธานเชียร์ทำตัวให้ไม่เป็นที่รักของน้องๆ เท่าที่ควร ทุกอย่างก็เกือบจะลงตัว แต่เพื่อนหรือพี่หลายคนกลับเห็นต่าง นั่นคือสิ่งที่ผมบอกว่าห้องเชียร์ที่แต่ละคนรู้จักนั้นไม่เหมือนกัน ซึ่งเป็นเรื่องของความรู้สึกที่จับต้องได้ยาก คราวนี้เรามาดูเรื่องที่จับต้องได้ง่ายขึ้นกว่านี้ดีกว่า เรื่องนั้นคือรูปแบบของห้องเชียร์ เป็นที่รู้กันดีว่าห้องเชียร์ที่นิยมในระดับมหาวิทยาลัยคือการ “วัก” ผมไม่ทราบเหมือนกันว่าคำนี้มาจากไหน เพราะตัวเองก็ไม่เคยสนใจวิธีการเชียร์แบบนี้ เมื่อไม่สนใจจึงไม่ถนัด เมื่อไม่ถนัดจึงไม่ขอกล่าวถึงอ้าว! งั้นก็จบนะสิ ไม่ต้องเขียนแล้ว...

ยังครับ ยังจบไม่ได้ เรื่องที่กำลังจะกล่าวถึงจริงๆ จะเริ่มจากย้อนหน้านี้เป็นต้นไป ผมอยากจะเล่าถึงรูปแบบการทำห้องเชียร์ที่ผมถนัด นั่นคือการ “เชียร์วินัย” การเชียร์วินัยเป็นรูปแบบที่ผมได้รับถ่ายทอดมาจากรุ่นพี่กลุ่มหนึ่ง เชียร์วินัยไม่ใช่การวัก ในขณะเดียวกันก็ไม่ใช่การสั่นทวนการ สิ่งที่เชียร์วินัยเน้นก็เป็นไปตามชื่อนั่นคือ “วินัย” ทุกคนที่อยู่ในห้องต้องมีวินัย ไม่ว่าพี่หรือน้อง เราจะมีกฎกลางที่ทุกคนต้องปฏิบัติร่วมกัน เช่น มาสายก็ต้องบวมก่อนเข้า ปิดเสียงโทรศัพท์ ห้ามคุยกันขณะอยู่ในห้องเชียร์ ฯลฯ ซึ่งทั้งหมดนี้ไม่มีข้อยกเว้นสำหรับพี่คนใดหรือน้องคนไหนเป็นกรณีพิเศษ ที่เป็นเช่นนี้เพื่อให้ห้องเชียร์เกิดความเรียบร้อยนั่นเอง ความที่ต้องการให้ห้องเชียร์เรียบร้อยที่ท้าทายห้องเชียร์จึงต้องมีสีหน้าค่อนข้างเคร่งขรึมและพูดด้วยเสียงอันดัง จึงมักเกิดคำถามตามมาเสมอว่าทำไมสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสไม่ได้หรืออย่างไร ในเมื่อเป็นผู้บอกเองว่าไม่ใช่การวัก...คำตอบคือทำได้ครับแต่ยากมากที่ห้องเชียร์จะยังคงอยู่ในวินัยต่อไปได้ ทำไมนะหรือ? เพราะคนทำห้องเชียร์ในปัจจุบันนี้เป็นนิสิตปี ๒ เสียส่วนใหญ่ ระเบียบวินัยอะไรที่บอกให้น้องทำนั้นตัวเองก็ทำไม่ค่อยจะได้หรอก ถ้าขึ้นพี่ชั้นยัมก็เป็นอันจบกันพอดี น้องๆ ก็เห็นว่าพี่อารมณ์ดี ย่อมเป็นช่วงเวลาเหมาะสมที่จะแซวพี่เล่นได้ ถ้าพี่หลวมตัวรับมุกก็ไม่ต้องทำกันแล้วห้องเชียร์ ออกไปนั่งเล่นข้างนอกกันดีกว่า ดังนั้นเพื่อไม่ให้วินัยเสียไปที่ทำห้องเชียร์จึงควรสงบบสดีอารมณ์ให้หนึ่งๆ

เข้าไว้เพื่อให้น้องได้รู้เองว่าไม่ใช่เวลาเล่น
กระบวนการทำห้องเชียร์จะได้ราบรื่นไม่ติดขัด
แต่ก็มีสิ่งที่ยากนั่นคือการควบคุมอารมณ์ของ
ห้องเชียร์ให้ไหลลื่นไม่สะดุด ตรงนี้เป็นเรื่อง
ละเอียดอ่อนและต้องอาศัยประสบการณ์เข้า
ช่วยด้วย ลำพังนิสิตปี ๒ ที่ยังไม่มีประสบการณ์
มีคุณวุฒิและวัยวุฒิไม่ถึง จึงมักมีอะไรขาดๆ
เกินๆ อยู่เสมอ

ที่นี้มาดูประสบการณ์ทำเชียร์วินัยของผม
บ้าง ในสมัยที่ผมทำห้องเชียร์นั้นระบบการว่า
ยังคงเป็นที่แพร่หลายอยู่ในจุฬาฯ เกือบทุก
คณะใช้การว่ากัน เว้นคณะที่ผมทำอยู่ ด้วย
เหตุผลว่าเราเป็นคณะที่ควรจะถูกดูด้วย
เหตุผลและผลให้สมชื่อ ระบบเชียร์วินัยจึงถูก
รื้อฟื้นขึ้นมาในรุ่นที่ผมทำห้องเชียร์ ซึ่งทุกคนก็
เห็นดีเห็นงามด้วย ในเวลานั้นพวกเราเป็น
เพียงปี ๒ มีประธานเชียร์ที่เป็นปี ๓ เพียงคน
เดียว สิ่งที่ได้ทำในขณะนั้นคือการฝึกตัวเองให้
แบกรับกับสถานการณ์ที่บีบคั้นต่างๆ ให้ได้
เริ่มจากการวิ่งทุกวันเพื่อให้ร่างกายแข็งแรง
(ภายหลังจึงได้รู้ว่ามีประโยชน์อย่างอื่นอีก) การ
ฝึกออกเสียงเพื่อให้ได้เสียงที่ตั้งและทำให้
คอแข็งแรง การฝึกวินัยและความอดทนด้วย
การยืนนิ่งๆ นานๆ และอื่นๆ อีกมากมาย ผลที่
ได้คือพวกเราทุกคนรักกันมากและอดทนมากด้วย
ทุ่มเทและทำทุกอย่างเพื่อให้ห้องเชียร์ไปถึงจุด
หมายที่คาดหวังกันเอาไว้ แม้ว่าประสบการณ์
จะยังน้อยนิดก็ตาม

ห้องเชียร์ของพวกเราเป็นไปอย่างราบรื่น
บ้าง ติดขัดบ้าง จนกระทั่งถึงวันที่ห้องเชียร์
ต้องปิดตัวลงอย่างกะทันหันในสัปดาห์ที่ ๒
ด้วยเหตุผลที่ว่าน้องเข้าน้อยกว่าจำนวนที่ได้
ตกลงกันไว้ ในครั้งนั้นถือว่าการที่น้องมีความ
รู้สึกทั้งพี่และน้อง ในมุมมองของพี่รู้สึกที่ว่าตัว
เองล้มเหลวและไม่ได้เรื่อง ในมุมมองของน้องก็รู้สึก
สับสนสับสนๆ กัน เวลาผ่านไปจนสัปดาห์สุดท้าย
ผมได้ข่าวมาว่า ทุกวันน้องกลุ่มหนึ่งจะเข้าไป
นั่งรอพวกผมในห้องเชียร์และร้องเพลงเชียร์
เสมือนหนึ่งว่าห้องเชียร์ยังมีอยู่ และพวกผมยัง
ยืนอยู่ที่นั่น...และแล้วในวันสุดท้ายของสัปดาห์
ที่ ๓ น้องกว่าร้อยละร้อยคนได้รวมตัวกันยืนตากแดด
ที่ลานหน้าตึกและบวมอย่างต่อเนื่องเพื่อเรียก
พวกผมที่นั่งกันอยู่ในตึก...ในวันนั้นพวกเรา
จากกันด้วยน้ำตาคลอเบ้าทั้งพี่และน้อง น้ำตา
ที่เกิดจากความสุขระคนกับความทุกข์ สุขที่มี
น้องจำนวนมากเข้าใจในสิ่งที่พี่ได้ทำลงไปและ
ซาบซึ้งกับคำตอบของน้องที่มอบให้ ทุกข์ที่รู้สึก
ว่าตัวเองทำไม่ได้ไม่ได้อย่างที่ควรจะเป็นและไม่ดี
อย่างที่น้องหวังอยากให้เป็น

ทั้งหมดนั้นคือประสบการณ์ดีๆ จากห้อง
เชียร์ ผมได้พี่ เพื่อน และน้องที่น่ารัก ได้เห็น
โลกอีกโลกหนึ่งที่ไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนเลยใน
ชีวิต สิ่งเหล่านั้นยังคงอยู่กับผมจนปัจจุบันนี้
ผมไม่รู้สึกเสียดยดาดเลยที่ทำห้องเชียร์ ทุกวันนี้
ผมยังเดินวนเวียนไปดูห้องเชียร์อยู่บ้าง สิ่ง
แวดล้อมเปลี่ยนไป นิสัยและค่านิยมของคนก็
เปลี่ยนตาม รูปแบบห้องเชียร์ที่ดีในอดีตอาจใช้
ไม่ได้กับปัจจุบัน น้องบางกลุ่มอยากให้ห้อง
เชียร์สนุกสนานเฮฮากว่าเดิม ในขณะที่บาง
กลุ่มต้องการให้รูปแบบเก่าๆ กลับมาอีกครั้ง
จึงมักเกิดสงครามทางแนวคิดขึ้นอยู่เสมอ

ผมไม่ได้ต้องการชักชวนให้มาทำห้องเชียร์
วินัย เพราะบทความนี้ก็ไม่ได้มาตามชื่อของมัน
คือบันทึกจากห้องเชียร์ แต่ถ้าจะถามว่าห้อง
เชียร์ควรมีต่อไปหรือควรยุบเสีย คำตอบของ
ผมคือควรมี แต่มีอย่างไรนี้เป็นปัญหาโดย
เฉพาะในปัจจุบันที่ปัญหาเหล่านี้ได้ลุกลาม
ใหญ่โตไปจนถึงหน้าแรกหนังสือพิมพ์ ผมคง
ตอบในเวลานี้ไม่ได้ว่าจะแก้ปัญหาเหล่านี้
อย่างไรเพราะตอบไปก็คงไม่ได้ช่วยให้อะไรดี
ขึ้น สิ่งที่ผมยังคงทำอยู่ทุกวันนี้คือคิดและคิด
หนทางที่ดีที่สุดเพื่อตอบสนองความต้องการ
ของคนที่ย้ายไปในแต่ละรุ่น ซึ่งผมว่ายังดี
กว่าการที่เราไม่ทันได้คิดอะไรแล้วแต่ตื่นไป
ตามกระแสของสื่อ

**คำถามที่ผมสงสัยและหาคำตอบอยู่ใน
เวลานี้คือ คนทำห้องเชียร์ทุกวันนี้คิดอะไร
อยู่?**

